

МАРКО ГАНЧЕВ
ПАНЧО И БРОЙЧО

chitanka.info

Най-напред Панчо сияеше от радост.

— Ей това се казва пиле — викаше той, като галеше своя подарък. — Бабините пилета са вятър работа. Проскубани кокошки. Това се казва пиле! — почти пееше той.

Завъртял се Панчо край птицефермата и му го подариха. Аз даже малко се усъмних дали не си го е изпросил, но Панчо каза, че пилещарката сама му го предложила. На другия ден проверих. Излезе, че наистина било така. Само че подаряването било предшествано от следния увод:

Панчо: — Лельо, ти пилета ли отглеждаш?

Гледачката: — Пилета, нали виждаш. Бройлери.

Панчо: — И колко броя отглеждаш за едно лято?

Гледачката: — Ами по три, четири хиляди. Зависи.

Панчо: — А аз отглеждам по един брой.

Гледачката: — Отглеждаш ги ти в София в магазина.

Панчо: — Не, лельо. Наистина отглеждам. Всяка лятна ваканция тука на село баба ми дава по едно току-що излюпено пиленце и до есента аз се грижа за него. Ние пристигнахме вчера и още не ми е дала.

След тия думи гледачката наистина сама предложила на Панчо пилето. Понеже кой знае защо на тия пилета им викат бройлери, кръстихме го Бройчо.

Та да видите какво пати Панчо с Бройчо. Пусна Панчо да пасе Бройчо из градината и сметна, че всичко е наред. И друга година неговото прословуто отглеждане на пиле се състоеше главно в това. Пасяха си го всъщност квачката и петелът, а Панчо само от седмица на седмица се похвалваше, че неговото пиле много растяло.

Бройчо наистина беше по-гиздав от другите наши пилета, които Панчо презрително наричаше гащатковци, мърльовци, скубли и какво ли не. Беше снежнобял, пристъпяше бавно и наперено. Никога няма да отскочи от нещо, да изпърха, да се шмугне нанякъде.

— Истински балетист. Лебедите слама да ядат — хвалеше го Панчо.

Известно време другите пилета не искаха да го приемат в своята среда. Някои даже се втурнаха да го кълват. Бройчо обаче не им отвърна със същото. Посрещна нападките съвсем спокойно и даже с някакво любопитство.

Домашните пилета може би се успокоиха, а може би се и смаяха от подобно държание. Но го оставиха на мира. Квачката прибра настръхналата си перушина, петелът изгъркори нещо одобрително и всички продължиха заниманията си. Аз също.

Обаче след няколко часа, когато бях напълно забравил за новия гост, чух острите викове на Панчо:

— Бройчо! Бягай, Бройчо! Къш, Бройчо, къш, глупчо... Ястреб, тате, ястреб, а Бройчо не бяга — обясняваше ми задъханият Панчо.

Наистина над градината кръжеше ястреб и всички пилци се бяха замушили в драки и треволяци. Те усещаха непогрешимо приближаването на хищника още отдалече. Може би забелязваха плъзгането на сянката му по тревата. Но и в облачно време също успяваха да се скрият навреме, преди ястребът да почне да избира жертвата си. Предупредителните сигнали на петела само придаваха официален характер на тревогата.

Бройчо обаче си пасеше невъзмутимо на открито на сред градината. Ястребът се виеше точно над него. Всеки миг можеше да свие криле и да тупне като камък отгоре му. Изглежда и хищникът се объркваше от това, че Бройчо не бяга. Не вярваше на силните си ястребови очи, че това наистина е пиле. А навярно го смуцаваха и виковете на Панчо.

Развикахме се всички, замяхтахме буци пръст нагоре и ястребът се оттегли. Бройчо си пасеше все тъй спокойно, придвижвайки се с балетни стъпки, бял върху зелената трева, сякаш изписан на картинка.

Изведнъж си обясних загадката, която от малък не можех да разгадая. Как пилетата усещат приближаването на ястреба или на лисицата, преди да са ги видели? Изглежда при придвижването си хищниците излъчват някаква смъртна студенина, която за нас е неуловима, но птиците я усещат отдалече. Нещо обратно на топлината от крилото на квачката, под която топлина са се излюпили и отраснали. С една дума, имат инстинкт за опасност, наследяван от поколение на поколение.

А ето че Бройчо, излюпен в инкубатор, отхранен изкуствено, бе изгубил чувството си за опасност. Веригата на хилядолетния опит бе прекъсната. Учените бяха изчислили добре топлината, при която машината ще излюпи пилетата. Храната имаше всички необходими

витамини и птиците растяха по-бързо от преди. Обаче онова, неуловимото, го нямаше.

Докато премислях тия работи и бях спрял да викам, ястребът дойде отново.

— Е, това ако се казва пиле — ядосваше се Панчо. — По-глупаво пиле не съм виждал. Бабините май бяха по-добри.

— Не отсъждай прибързано, Панчо — пресякох го аз както винаги. — При това сега за тебе започва нещо, което ще ти хареса.

Отсякох пръчка от дряна, дето е в долния край на градината и направих на Панчо лък. Стрелите той си измайстори сам. Разбира се, не можа да улучи ястреба, но и хищникът вече нямаше мира. Панчовият ловен инстинкт, наследен още от пещерните ни прадедовци, не стихваше.

Колкото се отнася до мене, аз не бях много доволен, дето модерните машини отново ни връщат към лъковете и стрелите, но мене кой ме пита...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.